

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud ve Strakonicih rozhodl samosoudkyní JUDr. Pavlou Potužníkovou v právní věci žalobce [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted] zastoupeném JUDr. Milanem Frišmanem, advokátem v Písku, Budovcova 530, proti žalovanému [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted] zastoupeném JUDr. Miloslavem Havlenou, advokátem v Blatné, J.P.Koubka 81, *o zřízení práva nezbytné cesty, t a k t o :*

- I. Žaloba, podle níž by pro všechny vlastníky stavby garáže a skladů, která je postavena na pozemku označeném jako pozemková parcela č. [redacted] ostatní plocha v katastrálním území Pacelice, bylo zřízeno právo nezbytné cesty spočívající v právu chůze a jízdy motorovými vozidly přes část pozemku označeném jako pozemková parcela č. [redacted] v katastrálním území Pacelice v rozsahu podle geometrického plánu a všichni vlastníci pozemku označeném jako pozemková parcela č. [redacted] v k. ú. Pacelice byli povinni práva odpovídající tomuto právu nezbytné cesty trpět, **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **je p o v i n e n** zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 31.265 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k ruká zástupce žalovaného.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal rozhodnutí soudu, kterým by bylo zřízeno právo nezbytné cesty ke stavbě garáže a skladů postavené na pozemku ve vlastnictví žalobce pozemkové parcely č. [REDAKCE] ostatní plocha v katastrálním území Pacelice spočívajícím v právu chůze a jízdy motorovými vozidly přes část pozemku ve vlastnictví žalovaného, a to pozemkové parcely č. [REDAKCE]. Žaloba byla odůvodněna tím, že žalobce má postavenou na předmětném pozemku garáž se dvěma vjezdy, přičemž Místní národní výbor ve Škvořeticích dne 29.12.1983 vydal stavební povolení na stavbu drobné stavby-hospodářské zařízení a následně pak Okresní národní výbor ve Strakoniciích dne 21.06.1990 legalizoval postavení garáže a skladů, když povolil drobnou stavbu-hospodářské zařízení, přičemž v řízení o dodatečném povolení stavby garáže se vyjádřil žalovaný dne 20.04.1990 písemně v tom smyslu, že nemá námitek, aby si [REDAKCE] nar. [REDAKCE] postavil hospodářské příslušenství a garáž, která přiléhá k jeho zdi a rozděluje jeho pozemek a pozemek souseda [REDAKCE]. Posléze žalobce upřesnil skutečnost, že stavbu garáže učinil tehdy ještě na svém pozemku otec žalobce, tedy [REDAKCE] nar. [REDAKCE] přičemž dům čp. [REDAKCE] v Pacelicích, jehož je tato garáž příslušenstvím včetně dalších staveb, a pozemky pod nimi daroval otec žalobce žalobci darovací smlouvou ze dne 24.07.2002 s právními účinky vkladu 30.07.2002 s tím, že od výstavby samotné stavby, tedy nyní garáže, právní předchůdce žalobce do této stavby jezdil přes část pozemků žalovaného, který mu v tom nikdy nebránil až do doby přibližně před dvěma lety, kdy se začal vyslovovat v tom směru, že žalobci zakáže do garáže přes svůj pozemek jezdit. Žalobce připustil, že stavba garáže dosud není zkolaudována, přičemž tuto kolaudaci nelze provést, dokud nemá žalobce jako vlastník této stavby a není vlastník pozemku, jehož je tato stavba součástí, řádně zajištěn přístup a příjezd do této stavby. Podle žalobce není možné, aby si sám zřídil cestu ke své garáži výlučně přes svůj pozemek, přestože by to technicky možné bylo, nicméně by byl značně poškozen a neobyčejně tím znehodnocen jeho majetek, neboť na tomto místě stojí přístřešek pro skladování dřeva, který nebyl postaven bez povolení, což konstatoval po svém šetření Městský úřad Blatná, odbor výstavby a územního plánování, který zde prováděl místní šetření k podnětu žalovaného dne 02.04.2013. Likvidace této stavby by znamenala znehodnocení majetku žalobce a naprosto neúměrné náklady, přičemž takto uvažovaná cesta by nemohla být ani dopravním orgánem povolena. Žalobce zdůraznil, že přístup ze strany žalovaného je zcela šikanózní, protože přes prakticky nepatrnou část pozemku, po které chce na základě zřízeného práva nezbytné cesty žalobce jezdit, jezdí také samotný žalovaný do svého domu a tato část pozemku vůbec k ničemu jinému než k takovému ježdění neslouží, takže pozemek nemůže utrpět žádnou újmu a žalovaný utrpí existencí zřízené nezbytné cest újmu zcela nepatrnou, která mu navíc bude uhrazena. Žalobce ještě zdůraznil okolnost, že žaloba byla podána ještě za úpravy zřízení práva věcného břemene podle předchozího občanského zákoníku s tím, že není možné, aby pokud je nyní rozhodováno podle nového občanského zákoníku, byl tento k tíži žalobce.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby s tím, že je nepochybné, že žalovaný udělil souhlas k výstavbě té garáže, což bylo za situace, kdy vycházel z toho, že přístup ke garáži bude přes pozemek žalobce. Mezi tím pak došlo k tomu, že žalobce zastavil tento přístup nepovolenými stavbami, a to uhelnou, kolnou a oplocením, což by mělo jít pouze k jeho tíži, neboť se zcela úmyslně zbavil možnosti přístupu k této stavbě přes svůj pozemek s tím, že

bude za tímto účelem využívat pozemek žalovaného, a jednalo se tedy o hrubou nedbalost jak ze strany předchůdce žalobce, tak i žalobce samotného, který se na těchto stavbách podílel. Navíc se jednalo o stav, který žalobce zavinil sám, neboť zneužil souhlas žalovaného, který si stále rozšiřoval nad míru přiměřenou poměrům, neboť žalovaný souhlasil s vjezdem, ale on jej využíval například ke skládání materiálu a podobně, což vše vedlo žalovaného ke změně jeho postoje k dosavadnímu užívání pozemku. Žalovaný také zdůraznil, že žalobce si byl dobře vědom, kde se nacházejí hranice mezi pozemky účastníků, navíc při stavbě domu, nyní čp. ■■■ nebyl vybudován samostatný příjezd přes jeho pozemek, neboť přístup k domu čp. ■■■ měl být zajištěn vybudováním vjezdu z veřejné komunikace na pozemek parc. č. ■■■. Pokud tak postupováno nebylo, bylo to nejspíš v rozporu se stavebním povolením a projektovou dokumentací ke stavbě tohoto domu. Žalovaný rovněž zpochybnil i samotné vlastnictví stavby garáže žalobcem, neboť se jedná o stavbu nezapsanou v katastru nemovitostí, ačkoliv jde o samostatnou stavbu podléhající tomuto zápisu.

Ve věci nebylo sporu o tom, že žalobce je výlučným vlastníkem budovy č.p. ■■■ v části obce Pacelice, která je postavena na pozemku označeném jako stavební parcela č. ■■■ a na pozemku označeném jako pozemková parcela č. ■■■ ostatní plocha v katastrálním území Pacelice, na němž je rovněž postavena drobná stavba, k níž žalobce, který k ní nemá přístup přes vlastní pozemek v současné době jezdí přes pozemek žalovaného parc. č. ■■■ v katastrálním území Pacelice, což rovněž dokládají výpisy z listu vlastnictví č. ■■■ ohledně žalobce a listu vlastnictví č. ■■■ ohledně žalovaného, vše pro katastrální území Pacelice, vedené katastrem nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště Strakonice. Dále nebylo sporu o tom, že k výstavbě předmětné drobné stavby na parcele č. ■■■ vydal nejprve Místní národní výbor ve Škvořeticích dne 29.12.1983 stavební povolení, na základě kterého měl právní předchůdce žalobce právo na pozemku označeném jako parcela ■■■ postavit drobnou stavbu, hospodářské zařízení s tím, že následně Okresní výbor ve Strakonici vydal dne 21.06.1990 dodatečné stavební povolení na stavbu garáže pro osobní automobil a skladu, jak rovněž potvrzují písemná znění těchto rozhodnutí, a to MNV ve Škvořeticích pod č. j. ■■■ a Okresního národního výboru ve Strakonici č. j. ■■■ kde pod bodem 11 bylo stavebníku uloženo po ukončení stavby požádat o provedení kolaudace s tím, že stavba bude sloužit jako doplňková stavba k rodinnému domku. Ve věci rovněž nebylo sporu o tom, že před vydáním tohoto rozhodnutí o dodatečném povolení garáže vyjádřil žalovaný svůj písemný souhlas dne 20.04.1990 v tom smyslu, že nemá námitek aby si předchůdce postavil hospodářské příslušenství a garáž, která přiléhá ke zdi žalovaného a rozděluje jeho pozemek a pozemek stavitele.

Prvotní záležitostí, kterou se soud zabýval, byla otázka použití právní úpravy, podle které bude věc posuzovat, s ohledem na přijetí nového občanského zákoníku, neboť žaloba byla podána dne 07.11.2012 za účinnosti občanského zákoníku č. 60/1964 Sb., dále jen obč. zák., v době vyhlášení rozsudku však již od 01.01.2014 byl účinný nový občanský zákoník č. 89/2012 Sb. a soud v řešení této otázky vycházel z ustanovení § 3028 tohoto občanského zákoníku (dále jen o.z.). Podle odst. 1. citovaného ustanovení se tímto zákonem řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti a podle odst. 2. není-li dále stanoveno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných. Jelikož v případě věcného břemena dle obč. zák. a práva

nezbytné cesty dle o. z. jde o konstitutivní rozhodnutí, kterým práva a povinnosti dle těchto institutů vznikají, je v tomto případě nutné řídit se právní úpravou nezbytné cesty dle o. z. Soud právě proto vycházel z těchto ustanovení, když podle § 1029 odst. 1 o. z. může vlastník nemovité věci, na níž nelze řádně hospodařit či je jinak řádně užívat pro to, že není dostatečně spojena s veřejnou cestou, žádat, aby mu soused za náhradu povolil nezbytnou cestu přes svůj pozemek. Jelikož již ze shora zmíněných nesporných tvrzení stran vyplývá, že předmětná stavba garáže na pozemku žalovaného není nyní spojena s veřejnou cestou přes pozemek žalobce, je první podmínka k projednání této žaloby splněna.

Podle § 1032 odst. 1 o. z. soud nepovolí nezbytnou cestu za a) převyšší-li škoda na nemovité věci souseda zřejmě výhodu nezbytné cesty, za b) způsobil-li si nedostatek přístupu z hrubé nedbalosti či úmyslně ten, kdo o nezbytnou cestu žádá, nebo za c) žádá-li se nezbytná cesta jen za účelem pohodlnějšího spojení. Podle odst. 2. citovaného ustanovení pak nelze povolit nezbytnou cestu přes prostor uzavřený za tímto účelem, aby do ní cizí osoby neměly přístup ani přes pozemek, kde veřejný zájem brání takovou cestu zřídit. Právě z těchto ustanovení soud vycházel při rozhodování a shora uvedeném nároku žalobce na zřízení nyní práva nezbytné cesty, přičemž s ohledem na charakter tohoto řízení posuzoval, zda došlo k naplnění některého z pěti zmíněných základních bodů, kdy nelze povolit nezbytnou cestu.

Pokud jde o první bod, tedy zda škoda na nemovité věci souseda převyšuje zřejmě výhody nezbytné cesty, se soud zabýval samotnou existencí stavby, k níž má být právo nezbytné cesty určeno, a to jak otázkou jejího vlastnictví, tedy aktivní legitimace žalobce, tak i účelu a způsobu jejího užívání. K tomu provedl soud důkazy jednak stavebním povolením ze dne 29.12.2003, vydaným Místním národním výborem ve Škvořeticích, které již bylo shora zmíněno, z něhož vyplývá, že bylo vydáno vůči [redacted] (bez data narození) bytem Pacelice čp. [redacted] na povolení drobné stavby na parcele č. [redacted] v k. ú. Pacelice, a to konkrétně drobné stavby, hospodářského zařízení bez jakýchkoliv bližších specifikací. Ze stavebního povolení vydaného Okresním národním výborem ve Strakonících, odborem životního prostředí a výstavby dne 21.06.1990, které je rovněž již zmíněno, pak bylo zjištěno, že bylo vydáno rozhodnutí na dodatečné povolení stavby garáže pro osobní automobil a skladů při čp. [redacted] na stavební parcele č. [redacted] v k. ú. Pacelice, kterážto stavba byla postavena v rozporu s povolením vydaným MNV Škvořetice a není zcela dokončena. Jako stavebníci jsou zde uvedeni [redacted] s tím, že dodatečnému povolení předcházela žádost [redacted] ze dne 10.04.1990, jak vyplývá z jejího písemného znění, a dále tomuto rozhodnutí předcházel již shora uvedený souhlas žalobce ze dne 20.04.1990 a rovněž pak souhlas Místního národního výboru ve Škvořeticích ze dne 18.01.1989, z něhož vyplývá, že tento orgán nemá námitek proti výstavbě garáže u rodinného domku na parcele č. [redacted]. V předmištném povolení stavby pak bylo stavebníkům uloženo, že stavba bude dokončena nejpozději do 31.08.1991 a po ukončení stavby stavebníci požádají o provedení kolaudace. Ze spisu Městského úřadu Blatná obsahujícím veškerou stavební dokumentaci týkající se domu čp. [redacted] v Pacelicích pak bylo zjištěno, že tento spis obsahuje tři části, a to kromě stavebního povolení k rodinnému domu na pozemku parc. č. [redacted] číslo popisné [redacted] v k. ú. Pacelice a oznámení o záměru v území k vydání územního souhlasu na stavbu nezděného přístřešku pro osobní automobil na pozemku parc. č. [redacted] v k. ú. Pacelice i oddíl týkající se stavebního povolení garáže a skladu na pozemku č. [redacted] v k. ú. Pacelice. Zde pak kromě

technických údajů o stavbě a shora uvedených listin již není ničeho jiného, což značí, že o provedení kolaudace požádáno nebylo. K otázce aktivní legitimace pak byl proveden důkaz darovací smlouvou ze dne 24.07.2002, z níž bylo zjištěno, že [redacted] darovali svému synovi, tedy žalobci, dům čp. [redacted] v Pacelicích, objekt bydlení na stavební parcele [redacted] tuto stavební parcelu [redacted] o výměře 116 m² zastavěná plocha, dále parcelu č. [redacted] – zahradu a parcelní číslo [redacted] vše v k. ú. Pacelice, obec Škvořetice s veškerým zákonným příslušenstvím, zejména s velkou a malou zděnou kolnou, kopanou a vrtanou studnou a venkovními úpravami a trvalými porosty, jako obdarovanému a ten tento dar přijal. Vklad práva dle této smlouvy byl zapsán v katastru nemovitostí dnem 17.02.2003 s právními účinky vkladu 30.07.2002. K hodnocení celé situace pak byly provedeny důkazy jak výpisem z katastrální mapy týkající se této situace s vymezením jednotlivých pozemků účastníků, tak rovněž místní šetření o situaci na místě samém, která situaci dle katastrální mapy potvrdila.

Ze shora uvedených zjištění lze vyvodit závěr, že rodiče žalobce v rozporu s původním stavebním povolením z roku 1983 namísto hospodářského zařízení začali stavět tuto stavbu jako garáž, která byla následně takto povolena v roce 1990 s tím, že žalovaný neměl námitek k této stavbě, přičemž příslušný orgán se žádným způsobem nezabýval tím, jakým způsobem bude zajištěn příjezd k této stavbě. Stavebníci pak v rozporu se stavebním povolením nepožádali o provedení kolaudace a jedná se tedy o stavbu nezkolaudovanou. Právě kolaudace podle stavebněprávních předpisů určuje způsob a účel užívání stavby, neboť stavební zákon ukládá vlastníkově stavby veřejnoprávní povinnost užívat stavbu v souladu s kolaudačním rozhodnutím. Při jeho absenci pak soud charakter stavby určoval jak ze shora uvedených listin, tak i z provedených výslechů účastníků i svědkyně, tedy manželky žalobce [redacted] včetně situační fotografie z místa s tím, že výstup z těchto důkazů byl takový, že strany se shodly na skutečnosti, že jde o garáže, přičemž tato stavba je, co se týká horní části, užívána jako hospodářský sklad, neboť žalobce zde má složené seno, ale v poslední době užíval žalobce tuto stavbu převážně jako garáž. Účastnické výpovědi pak byly shodné i v tom, že žalobce na pozemek žalovaného v jednom období složil dřevo, které však po několika dnech uklidil. Žalovaný pak vysvětloval projevení nesouhlasu s ježděním přes jeho pozemek do garáže tím, že k obdobným incidentům docházelo častěji, žalobce si na jeho pozemku „dělal, co chce“, skládal tam seno a dříví a podobně (což žalobce ve své výpovědi nepotvrdil ani nepopřel). Rovněž pak žalovaný ve své výpovědi potvrdil skutečnost, že dával souhlas pouze s výstavbou garáže, avšak s tím, že nikdo se jej neptal na souhlas, s přístupem a příjezdem do garáže. Souhlas navíc dal proto, že si myslel, že žalobce bude jezdit k této garáži přes svůj pozemek.

Lze tedy shrnout, že přestože žalobce v minulosti užíval předmětnou stavbu jako hospodářský sklad, účelem a způsobem užívání této stavby je funkce garáže, k níž žalobce v současné době nemá přístup ze svého pozemku. Oproti němu pak žalovaný svůj dotčený pozemek k jinému účelu než zajíždění do svého domu neuvžívá a lze tedy uzavřít, že pokud by došlo přes tento pozemek ke zřízení práva nezbytné cesty ke garáži žalobce, pozemek žalovaného by tím nebyl nadměrně zatížen a tedy že škoda na jeho pozemku by výhodu nezbytné cesty nepřevýšila, čímž je tedy splněna další podmínka dle § 132 odst. 1 písm. a) o. z. pro zřízení práva této cesty.

K samotné otázce aktivní legitimace žalobce pak soud neměl žádné pochybnosti o tom, že původní vlastníci předmětnou stavbu garáže jako příslušenství v rámci darovací smlouvy ze dne 24.07.2002 převedli na žalobce, který se vkladem této smlouvy ke dni 30.07.2002 stal jejím vlastníkem.

Dalším bodem, který soud zkoumal, bylo naplnění § 1032 odst. 1 písm. b) o. z., podle něž nelze povolit nezbytnou cestu, způsobil-li si nedostatek přístupu z hrubé nedbalosti úmyslně ten, kdo o nezbytnou cestu žádá. Jak vyplývá z výkladu a komentáře k tomuto ustanovení, tento předpoklad se vztahuje i na právního předchůdce žadatele o zřízení práva nezbytné cesty. K této otázce soud při místním šetření zjistil, že pozemek žalobce č. ■■■■, na němž je předmětná stavba garáže umístěna, přímo přiléhá k veřejné komunikaci, nicméně přístupu k této garáži z něj brání stavba zděného plotu s vraty a drobná stavba kolny, o nichž žalovaný tvrdí, že se jedná o nepovolené stavby, kterými se žalobce, respektive jeho otec, zbavili možnosti přístupu k této stavbě. Jak bylo shora uvedeno, ve spisu Městského úřadu Blatná, obsahujícím veškerou stavební dokumentaci k domu čp. ■■■■ v Pacelicích, není žádná zmínka o existenci těchto staveb, jejich ohlášení či povolení. Žalobce k této otázce nabídl důkazy zápisem ze schůze Obecního zastupitelstva OÚ Škvořetice ze dne 13.12.2001, z něž bylo zjištěno, že zastupitelstvo vzalo na vědomí oznámení ■■■■ o stavbě přístřešku v Pacelicích, aniž by bylo více specifikováno, o jaký přístřešek a na jaké parcele se jedná, a dále oznámením ■■■■ ze dne 12.01.2001 určeném Obecnímu úřadu Škvořetice, v němž uvádí, že si dovoluje sdělit, že na jeho pozemku, opět nspecifikovaném, staví nezděný přístřešek o velikosti 3x5 m. Žalobce ve své účastnické výpovědi uvedl, že k výstavbě těchto částí došlo ještě před darovací smlouvou, on je převzal v tom stavu, které jsou nyní, přičemž žalovaný ve své výpovědi tuto časovou souvislost potvrdil a zároveň doplnil, že na samotných stavbách se podílel samotný žalobce, i když to bylo ještě v majetku jeho otce s tím, že vraty v předmětném plotu žalobce jezdí přes jeho pozemek, což on sám ve své účastnické výpovědi potvrdil.

Z těchto důkazů tedy vyplývá, že v době, kdy vlastníkem předmětných nemovitostí byl ještě otec žalobce, tedy přibližně v roce 2001, společně se žalobcem vybudovali zděný plot s vraty, kterými se z jejich pozemku vyjíždí na pozemek žalovaného, a drobnou stavbou uhelny a přístřešku, aniž by jakýmkoli způsobem v tomto směru komunikovali s příslušným stavebním úřadem, pouze otec žalobce oznámil stavbu přístřešku na místním obecním úřadě, který však stavebním úřadem není. Podle § 54 tehdy platného stavebního zákona č. 50/1976 Sb. lze stavby, jejich změny a udržovací práce na nich provádět jen dle stavebního povolení nebo na základě ohlášení stavebnímu úřadu, když podle § 55 odst. 2 písm. a) ohlášení stavebního úřadu postačí u drobných staveb. Toto ohlášení podle § 57 je pak nutno učinit písemně předem tak, aby mohl na něj případně stavební úřad reagovat, a tuto ohlášenou drobnou stavbu může stavebník provést jen na základě písemného sdělení stavebního úřadu, že proti jejich provedení nemá námitek. To však ze strany právního předchůdce žalobce učiněno nebylo a vzhledem k následnému darování předmětných pozemků, k němuž došlo přibližně po jednom roce, a vzhledem k tomu, že žalobce se na těchto stavbách sám aktivně podílel, což ve své výpovědi nepopřel, a rovněž pak výslovně uvedl, že v této době zde trvale bydlel a je zde dosud a vlastně již fakticky práva vlastníka vykonával, lze tedy říci, že se oba společně s otcem podíleli na nepovolených stavbách, které brání přístupu ke garáži. Navíc ze

skutečnosti, že z existence vrat mezi oběma pozemky a jejich následným používáním k vjezdu na pozemek žalovaného vyplývá, že počítali s tím, že namísto ze svého pozemku budou k příjezdu do předmětné garáže používat pozemek žalovaného, který jim toto z počátku toleroval, avšak žádné písemné povolení v tomto směru nedal. Soud jednání obou zmíněných hodnotí jako nejméně hrubou nedbalost, kterou si způsobili nedostatek přístupu k této garáži, což je jednoznačným důvodem pro to, aby soud nezbytnou cestu žalobce přes pozemek žalovaného nepovolil s odkazem na § 1032 odst. 1 o. z. Z uvedených závěrů lze pak taktéž vyvodit, že tím současně došlo k naplnění i ustanovení § 1032 odst. 1 písm. c) o.z., kdy dalším důvodem pro nepovolení cesty je, žádá-li se nezbytná cesta jen za účelem pohodlnějšího spojení.

Ke konečnému stanovisku, že žalobci právě z těchto důvodů nelze povolit zřízení práva nezbytné cesty, soud ještě k dokreslení celé situace vyžádal stanovisko Městského úřadu v Blatné, odboru dopravy, k otázce možného povolení příjezdu k předmětné stavbě žalobce přes jeho pozemek ■■■■■ v k.ú. Pacelice, kdy tento orgán ve svém sdělení ze dne 25.04.2014 na tuto otázku odpověděl kladně za podmínky, že bude zajištěno otáčení vozidel na tomto pozemku, že dojde k vykácení dřevin podél jeho oplocení a nadále bude snížena nejvyšší povolená rychlost na 30 km/hod. Z uvedeného tedy vyplývá, že ani tyto by neměly znamenat významnější překážku, která by žalobci bránila (kromě toho, že odstraní zmíněné nepovolené stavby), aby mohl ke své garáži jezdit přes svůj pozemek. Soud proto ze všech těchto důvodů žalobní návrh na zřízení nezbytné cesty přes pozemek žalovaného ke garáži žalobce zamítl.

Žalovaný byl ve věci plně úspěšný a má proto podle § 142 odst. 1 o. s. ř. právo na náhradu nákladů tohoto řízení, které mu vznikly v souvislosti s právním zastoupením dle advokátního tarifu, tedy vyhlášky č. 177/1996 Sb. za osm úkonů právního zastoupení (převzetí a příprava zastoupení, vyjádření soudu ze dne 17.01.2013, 19.08.2013 a 15.04.2014, účast na třech místních šetření dne 15.03.2013, 01.08.2013 a 17.12.2013 a jednání u soudu dne 18.03. a 21.05.2014). Konkrétně se jedná o odměnu za právní zastoupení po 2.500 Kč dle § 9 odst. 3 písm. c) advokátního tarifu, dále osm paušálních náhrad hotových výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, cestovné zástupce žalobce k jednáním a místním šetřením osobním automobilem RZ ■■■■■ při ujetí celkových 100 km při průměrné spotřebě vozidla dle technického průkazu 4,7 litru motorové nafty na 100 km, což při její ceně dle § 4 písm. 4 vyhlášky č. 435/2013 ve výši 36 Kč za 1 litr a při sazbě náhrady za použití tohoto vozidla dle § 1 písm. b) této vyhlášky 3,7 Kč za 1 km představuje na cestovním 539 Kč, k čemuž soud k žádosti žalobce připočítal náhradu za promeškaný čas k těmto cestám čtyři půl hodiny po 100 Kč dle § 14 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, což představuje celkových 25.839 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce žalovaného je plátcem DPH, soud přiznal v souladu s ustanovením § 137 odst. 3 o. s. ř. i 21% náhradu za DPH, tedy 5.426 Kč, což dohromady představuje náhradu nákladů řízení ve výši 31.265 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od jeho doručení ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím soudu podepsaného.

Pokud by podle tohoto rozsudku nebylo plněno řádně a včas, může být k návrhu soudem vykonán.

Ve Strakonících dne 28.05.2014

**JUDr. Pavla Potužníková v. r.
samosoudkyně**

Za správnost vyhotovení:
Jaroslava Smolová *v.z. h.p*

